

som de ere mange Steder, og derfor ere navnlig i Landkommunerne Medlemsbidragene saa ubetydelige, som de ere, thi man maa ikke overse, at i mange af de Sygekasser, som jeg vil betegne som filantropiske, er Medlemsbidraget ikke mere end 15—20 Ore maanedlig, ikke mere end 2 a 3 Kr. aarlig. Det er jo uægtelig forbausende lidt, og derved bliver det forstaaeligt, hvorledes det har været muligt at drage saa Mange ind i Sygekasserne, som Tilfældet er. Hvorledes vil det nu stille sig efter Lovforslaget, dersom det vedtages? hvilket Bidrag ville de Paagjældende komme til at yde? Bortset fra det, Staten skal yde, vil det være: for Kjøbenhavn's Vedkommende, for en Ugift 12 Kroner aarlig — for en Gift 18 Kroner 50 Ore, for Kjøbstædernes Vedkommende, for en Ugift 8 Kroner 30 Ore, for en Gift 14 Kroner 50 Ore — og for Landet for en Ugift 6 Kroner 20 Ore, for en Gift 11 Kroner 55 Ore. Nu vil man maaste sige, at disse 18 Kroner, som det i det Højeste vil kunne blive — for Kjøbenhavn — for Byerne 11—12 Kroner, — at det er ikke uoverkommeligt for Arbejderne, tilmed, naar nu Staten eller Kommunen tager omtrent en Trediedel deraf; det bliver jo omtrent saaledes, at de tage en Trediedel i Forhold til Medlemmernes Bidrag. Med Overkommeligheden er det dog sin egen Sag. Der er, saavidt jeg har faaet oplyst, 216,200 Arbejdere. De ere Haandværksvende, Husmænd, Indsiddere og kort sagt Folk, som man betegner som de egentlige Arbejdere. Tages de mange Smaabestillingsmænd, Underofficerer, Postbude og Andre med, saa bliver der naturligvis langt flere — langt over 300,000 — mellem 3 og 400,000. I Kjøbenhavn er der jo 33,200 af den førstnævnte Slags Arbejdere. Af de 216,200 er ikke mindre end 177,500 Familiefædre — den overveiende Del af de 177,500 Familiefædre have ikke 800 Kroner i Indtægt. I Provindsjerne og paa Landet er Indtægten endogsaa mellem 3 og 800 Kroner. Man maa jo egentlig forbauses over, hvorledes de Paagjældende kunne faae Jøben af det, thi derom maa man jo vistnok være enig, at Mand og Hustru her i Kjøbenhavn kunne ikke leve under 800 Kroner. Kommer saa Børn til, saa stiger det op fra 800 Kroner og til ca. 1200 Kroner. Det har ogsaa været ekkjendt fra flere Sider — ja fra mange Sider, at under 800 Kroner kan en Familie her i Kjøbenhavn virkelig ikke leve. Det har Politiet ogsaa anerkjendt ved Ansættelser i Politiets Tjeneste; det gjælder ogsaa Postbude — ja selv Telegrafbude, som jo høre til de daarlige Lønnede. Man

har søgt at hjælpe dem, som man gif ud fra var Familiefædre, til at komme op over de 8—900 Kroner. Saavidt jeg veed, gjælder ogsaa for Kjøbenhavn efter Loven, at der ikke maa lægges mere end 3 Procent Stat paa Indtægten; men den Stat, Arbejderne her ville komme til at spare — alene til Sygekassen — den vil meget ofte gaa op ad de 3 Procent til, og det endda kun til den ene Ting, saa det forekommer mig nok, at der er al mulig Grund til at tro, at Arbejderne ikke ville være i Stand til at give det, som efter Lovforslaget fordres — selv med Statskassens Tilskud, og jeg frygter uægtelig for, at en Del af det, som jeg har nævnt — som ogsaa en foregaaende Taler har nævnt — baade det at Lægerne ville blive dyrere, og at Apothekerne maaste sætte deres Medicin op, og at de frivillige Bidrag ville blive mindre, vil gjøre, at Tilskuddene ville blive endnu mere illusoriske. Efter min Mening vil det derfor gjælde om at ordne det saaledes, at hverken Lægerne komme til at sætte Betalingen for høit op, eller at de mange frivillige Bidrag, som nu ydes, udeblive. Det tror jeg ikke vil naaes ved den af Ministeren foreslaaede Maade at understøtte paa. Jeg tror, at man kan vælge andre Veie, som ere nok saa heldige; og overhovedet mener jeg, som den ærede første og som den sidste Taler, at dette er meget uheldigt for Kommunerne. Den er af flere Grunde uheldig, f. Ex. paa Grund af Mellemregningsforholdet, det vil blive et stærkt bureaukratisk System, en Skriven frem og tilbage for at faae udredt, hvor mange Kroner disse smaa Kommuner skulle af med. Det er een Ting. Dernæst vil ogsaa de frivillige Offre fra Kommunerne — den Lyft, de hidtil have havt til at støtte ad Frivillighedens Veie, — svinde bort. Endelig er der det tredje Hensyn, nemlig det, at Kommunerne, saaledes som Fattigvæsenet nu er ordnet mellem Opholds- og Forsørgelses-Kommunen — man kan beklage det mer eller mindre, finde det mere eller mindre heldigt; men som det faktisk er, saa vil det sandsynligvis ikke vinde Opholds-Kommunens Sympathi, at den kommer til at styrke Folk, som den kan vente siden kan blive den til Byrde gennem Bidrag til Sygekasser og derigjennem til Medlemmer af Sygekasser, som egentlig høre andre Kommuner til. Det er den tredje Grund, som for mig gjør, at jeg finder det mindre heldigt, at man lægger den Slags Byrder over paa Kommunekasserne. Jeg synes i den Henseende meget bedre om Kommissionens Forslag. Jeg skal indrømme, at den ærede Minister ellers har forbedret det — navnlig i de følgende Punkter, som